

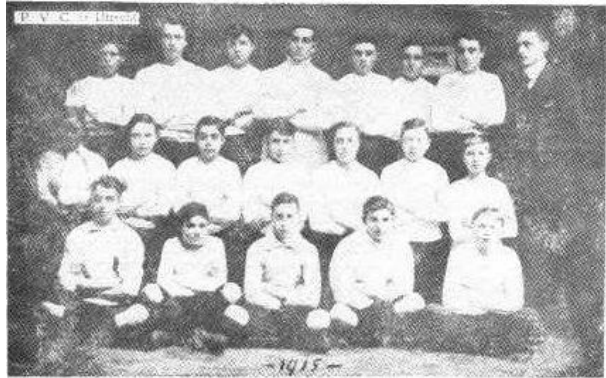
De kapelaan werd "Oom Jan" genoemd. Dat gaf al aan hoe populair hij was. Zijn energie werkte inspirerend, vooral bij de jeugd van de St. Antoniusparochie, die wist dat kapelaan J. van Wijk net als zij zelf bijzonder gek op voetbal was. Daarom durfden zij het ook aan om op één van die warme junidagen in 1915 naar hem toe stappen met een vraag. Ze wilden een eigen voetbalclub, met een veld, kleedhokjes enz. Maar ... ze hadden niets, geen geld, geen organisatorisch talent, alleen de onstuitbare drang om achter een bal aan te hollen en officiële wedstrijden te spelen.

De "voetbal-kapelaan" liet de jongens niet zakken. Hij schreef een vergadering uit in het zaaltje van Slagmulder. Daar kwam PVC (Patronaats Voetbal Club) in feite van de grond. De eerste donateur C. de Rijk legde vijf gulden voor een bal op tafel en bood tegelijkertijd een stuk van zijn weiland als speelveld aan. Er kon gevoetbald worden. Maar organisatorisch was de club nog wankel. De eerste voorzitter, Cor Zeegers, had met grote moeilijkheden te kampen. Van clubgeest was nog geen sprake. Onderlinge naijver leidde soms tot de gekste situaties, zoals die keer dat Bernard Rentinck bijna niet tot de vereniging werd toegelaten, omdat hij beter voetbalde dan de andere leden ...

Haast maandelijks vonden er bestuurswisselingen plaats. Maar ook hierbij fungeerde "Oom Jan" vaak als de stabilisator. Hij suste ruzies, gaf organisatorische adviezen en laveerde PVC door de beginmoeilijkheden heen.

In de boomgaard van de Rijk is de club niet lang gebleven. Er werd een beter speelveld aan de Groeneweg gevonden. Maar deze plek moest na korte tijd ook al weer worden verlaten, omdat de gemeente precies midden op het terrein een telefoonpaal neerzette...

PVC verhuisde naar het Kleine Lijnpad. Daar begon de volwassen geworden club een zegereeks, die uiteindelijk leidde tot het kampioenschap van Nederland.

We herinneren ons nog enkele namen van spelers van het eerste uur: H. Vogelvang, P. van de Born, J. Schellart, H. Herremans, J. Tenholter, Cor Zeegers, W. Hoogbergen, A. Hoogbergen, H. Veenendaal, B. Rentinck, A. Norbart, Sas, W. Versteeg, gebr. Smit, gebr. Hein, A. Huveneers, Husken, Krijns, v.d. Boogaard, Brands en niet te vergeten Harry Broos.

De commercie had de voetbalerij in die tijd niet in zijn greep, maar zonder de steun van bedrijven als Jaffa en Van Seumeren hadden terrein en kleedlokalen er toch minder fraai uitgezien. Het leeuwendeel van de activiteit moest - zoals tot op de dag van vandaag - bij PVC toch van de vrijwilligers komen. Van een Ransdorf, die het veld steeds in goede conditie hield, van "moeder De Groot", die zich op tal van plaatsen in de club verdienstelijk en onmisbaar maakte, en ga zo maar door. In 1916 kwam PVC al met het eerste verzoek tot de oprichting van de R.-K. Voetbalbond. Een initiatief dat uiteraard door de

katholieke pers in Utrecht van harte werd ondersteund en levensvatbaar bleek. Zo kon het gebeuren dat PVC al in het seizoen 1916-1917 kampioen werd van het Aartsdioceses na een spannende strijd tegen Achilles'12 uit Hengelo. Het jaar daarop werd die stunt nog eens herhaald in de beslissingswedstrijd tegen Volharding uit Deventer.

In die tijd beschikte de vereniging niet over een afzonderlijke jeugdafdeling. De jonge leden beperkten zich tot onderlinge partijtjes op een oefenveld. Op hun vrije dagen en in de vakanties hingen ze praktisch altijd rond het veld om te pingelen met ballen, die de familie De Groot (in de volksmond boer De Groot) meestal beschikbaar stelde. Het bleek een goede kweekbak van talent. Want PVC reeg in die jaren het ene succes na het andere aan elkaar. In het seizoen 1918-1919 werd het kampioenschap van de afdeling A1 bereikt.

"De Sportillustratie", officieel orgaan der federatie van r.-k. voetbalbonden in Nederland, schreef erover: Wat een fantastisch sportblad was dat eigenlijk. Leesvoer over de verrichtingen van de r.-k. sportclubs, breed uitgemeten, naast schitterende verhalen van missionarissen en andere kerkelijke coryfeeën. Menig oud-PVC'er heeft ervan gesmuld. Uiteraard zal zijn belangstelling in de eerste plaats naar de resultaten

NUMMER 26 DINSdag 13 JULI 1926 VI. JAARGANG

RESCHUKBAAR

DE SPORT-ILLUSTRATIE

OFFICIEEL ORGAAN DER FEDERATIE VAN R.-K. VOETBALBONDEN IN NEDERLAND

DE WEDSTRIJD VAN HET FEDERATIE-KAMPIONSCHEP WENN. ZONDAG DOOR P.V.C. GEWONNEN MET 2-1. P.V.C. LEGDE DAARBOOR BELAAG OP DEN TITEL. HOUTFOOTEN EEN AFSPELMENT VOOR HET DOEL VAN P.V.C.

BENS DORP'S REEPEN

ROODMERK • BLAUWMERK
PAARSMERK • ORANJEMERK

van de eigen club zijn uitgegaan, want PVC blies zoals gezegd in de katholieke bond een stevig partijtje mee. Die belangrijkheid werd ook weerspiegeld in het feit dat het PVC-terrein werd uitgekozen om in september 1922 de wedstrijd te spelen tussen het Utrechts bondselftal en dat van Niederrhein uit Duitsland. Een spektakel dat plaats vond ter gelegenheid van de internationale missieweek (overigens werden deze jaarlijks gespeeld).

De partij werd door de Nederlanders met 5-4 gewonnen. (Toen wisten ze nog wel hoe ze die Duitsers moesten aanpakken). Maar ook beschamende berichten van PVC bereikten de sportillustratie. Zoals de mededeling dat de blauw-zwarten tegen Juliana niet waren komen opdagen en werden bestraft met een 5-0 nederlaag plus een boete van fl.12,50.

In 1922-1923 behaalde de club de titel van de Overgangsklasse en eindigde als tweede in de landscompetitie. Het volgende jaar werd PVC opnieuw kampioen van zijn afdeling en ook het tweede elftal promoveerde naar de R.K.F.

"Laten wij zorgen dat van alle Roomsche Sporten die van de R.-K. Sportvereniging PVC de hoogste zij". Voorzitter A. W. van Veenendaal, die zelf nog nooit een bal had aangeraakt, liet er bij het tienjarig jubileum van zijn club geen twijfel over bestaan waar hij in 1925 hoopte dat PVC zou eindigen. Maar ook hij zal niet vermoed hebben dat zijn wens hetzelfde jaar al uit kwam, toen het eerste elftal kampioen werd van de Overgangsklasse II. De vereniging voetbalde ter ere van het tweede lustrum op het veld aan de Croeselaan een match tegen het Westelijk R.K.F.-elftal. Voor deze wedstrijd had de N.V. Verzekerings Mij St. Petrus uit Utrecht gul een gouden medaille uitgelooft.

In het jaar van zijn tienjarig bestaan (1925) bleek er aan titels geen gebrek: Het eerste elftal kampioen, maar ook vier andere teams eindigden als eerste in de competitie.

Logisch dat dit tweede lustrum met gepaste trots werd gevierd. Het is een uitbundig feest geworden. Alleen ... een blik in de bestuursnotulen leert tevens dat de onderlinge strijd tussen Utrechtse clubs ook tot een hoogtepunt was gekomen. PVC had het wat dat betreft in die tijd altijd bijzonder aan de stok met "Vooruit". Tweemaal per jaar stond de stad op stelten wanneer de verenigingen elkaar op de grasmat moesten bestrijden. Spelers, bestuursleden en supporters konden elkaar niet luchten of zien. Daarom werd aan "Vooruit" voor de receptie van het tienjarige bestaan ook geen uitnodiging gestuurd. Besloten werd de club "stilzwijgend in deze te vergeten"...

Door de schitterende resultaten was PVC in die jaren zeer populair geworden. Clubs uit de "neutrale" bond als Velox, UVV en DOS vonden het een eer om tegen de blauw-zwarten te mogen spelen met als gevolg dat ze regelmatig de boot in gingen. Zelfs Ajax, toen al niet één van de minsten, moest tegen PVC met 2-1 het onderspit delven. De supporters vonden het prachtig. Zij kwamen vele zaterdagavonden bij elkaar op een "clubavond" in het achterzaaltje van de Haagsche Lunchroom aan het Stationsplein. Met een "strijkje" op de achtergrond werd er dan uitgebreid gediscussieerd over de kansen van hun helden.

Als een echte grote club gaf ook PVC vlak voor de kampioenswedstrijd tegen het Tilburgse "Wilhelmina" (R.K.T.V.V.) een eigen PVC-Nieuws uit met voorbeschouwingen, opstelling van de elftallen en een overzicht van de competitie tot dan toe. Maar het katholieke karakter werd ook nog eens stevig benadrukt. Een klein stukje uit het sportblad: "Is de lectuur voor dergelijke neutrale sportbladen niet streng tegen te gaan? Dat nog zoo vele Katholieken het gevaar der "neutraliteit" niet "willen" zien, is iets bijzonders. Dat zij onze Roomsche Sportvereniging die aller steun verdient, niet steunen, zelfs minachten of veroordelen, is iets zeer bijzonders. Steunt bijzonder onze Roomsche Voetbalvereniging PVC, Steunt de Roomsche Pers die met grote financiële offers ons geeft de begeerde Sportbladen of Sportoverzichten en daardoor Uw Roomsche jongens afhoudt van de lezing van "Neutrale Sportbladen".

Natuurlijk was het feest compleet toen PVC in 1926 werkelijk het Nederlandse kampioenschap van de Katholieke Bond veroverde. De naam van Edelbroek was na die wedstrijd op ieders lippen.

Deze Edelbroek was of een onverstoorbare voetballer of een razend handig spelertje. In ieder geval haalde hij met een gewiekst doelpunt op die gedenkwaardige zondag 11 juli 1926 voor PVC het Federatiekampioenschap van de katholieke voetbalbond binnen in de thuiswedstrijd tegen het Tilburgse R.K.T.V.V. (Wilhelmina). Wat gebeurde er? Kort voor het einde van de partij was de stand 1-1. Voor PVC nog niet genoeg om de titel te pakken. Maar toen maakte één van de PVC-ers hands in het strafschoopgebied van de tegenstander. De R.K.T.V.V.-ers meenden dat scheidsrechter Van Wijk de duidelijke overtreding ook wel had gezien en zou fluiten, ze bleven vrijwel allemaal staan. Maar er kwam geen signaal en Edelbroek kon gemakkelijk door de verdediging heen lopen en scoren. Over de protesten van Tilburgse zijde daarna zullen we het maar niet hebben. PVC stond de voorsprong in ieder geval niet meer af en greep de titel.

De wedstrijd tegen Tilburg om het landskampioenschap van de KVB kon worden gespeeld nadat PVC een maand tevoren noordelijk kampioen was geworden. Dat resultaat werd bereikt via een 6-3 zege op Volharding uit Deventer.

In "Ons Sportoverzicht" van de plaatselijke Utrechtse krant werd het behalen van het landskampioenschap van PVC luid bejubeld. De krant wijdde er zelfs een redactioneel commentaar aan

en maakte voorts melding van de vorming van een comité dat PVC een grootse huldiging wilde geven. Dat is ook gebeurd. Na een H. Mis en een bijeenkomst in Noord-Brabant ging het vanaf "Bellevue" aan de Kromme Nieuwe Gracht met muziek voorop dwars door Utrecht naar Den Hommel. In de tuin van dit restaurant werd aan de spelers, bestuursleden en genodigden een koude lunch geserveerd. Later - op 1 augustus 1926 - was er voor de hele vereniging nog een grote feestavond in de "Plompetoren" (de huidige City-bioscoop).

PVC was niet alleen sterk, het voelde zich ook sterk. Als een ware topploeg daagde het de kampioen van de neutrale bond uit voor een wedstrijd. De winnaar zou zich de echte kampioen van Nederland mogen noemen. Die tegenstander was een club, die ook nu nog tamelijk bekend is: Ajax. De Amsterdammers aanvaardden de uitnodiging, maar vonden het niet nodig hun allersterkste team af te vaardigen. "Die broekies van de katholieke bond zouden ze ook met een reserve-elftal weleens een lesje leren. Dat viel tegen, PVC versloeg Ajax met niet minder dan 4-1. (Misschien is Ajax op dit moment bereid om voor een revanchepartij naar Utrecht te komen. Zou de uitslag dan dezelfde worden?)

Maar na het succes kwam de kater. De kerk trok zijn handen af van de club. De toenmalige adviseur kapelaan Wanders, opvolger van Van Wijk, moest in opdracht van de nieuwe pastoor Stockman PVC de rug toedraaien. Stockman was in het geheel geen voetballiefhebber. Met name het competitiesysteem vond hij verfoeilijk. En erger nog: PVC moest het veld aan het Kleine Lijnpad verlaten. De Antoniusparochie verkocht het terrein aan de gemeente en bouwde met het verdiende geld een nieuw parochiehuis. PVC stond op straat. De voetballers voelden zich gekleineerd. Maar opnieuw kwam de redding van "boer" De Groot. Hij was bereid en stuk grasland ter grootte van twee velden langs de Keulsevaart aan PVC te verhuren. En zie, de voetbalresultaten leden er niet onder. PVC wist in 1927 toch nog het kampioenschap in de Eerste klas D te behalen. Een succes dat werd herhaald in het seizoen 1929-1930 en 1930-1931.

Zoals er nu amateur-voetballers voor geld naar andere clubs oversteken, had PVC in die jaren soortgelijke problemen. Natuurlijk waren "neutrale" clubs als Hercules, UVV en DOS tuk op talent. En het gebeurde dan ook wel dat PVC-ers naar deze verenigingen werden gelokt. We kunnen ons voorstellen, dat wie zo'n overstap maakte in PVC-kringen niet erg geliefd meer was.

Op 15 januari 1929 verscheen voor de eerste maal het eigen clubblad "Blauw-Zwart". Voordien hadden de verenigingspublicaties plaats in een glazen kastje, dat in het kleedlokaal hing.

In het eerste elftal speelden toen: Mijnders, Groen, Walta, Driessen, Fijen, A. van Veenendaal, gebroers De Groot, W. van Veenendaal, Fuijters en Hendriks. Mochten zij trots zijn op het feit dat de KRO verlangde, dat na elke competitiewedstrijd onmiddellijk het resultaat naar de radiostudio moest worden doorgebeld? Niettemin, aan de bekendheid van PVC bij de neutrale clubs kwam na die tijd een einde toen de KNVB zijn clubs verbood tegen verenigingen uit de R.K.F. te spelen. Een positief punt daarentegen was de oprichting van een eigen jeugdafdeling. Tot die tijd waren jonge spelers gewoon in de laagste elftallen opgesteld. Dat had natuurlijk tot gevolg dat ze vaak tegen lichamelijk veel sterkere tegenstanders moesten opboksen.

G. Rentinck maakte daaraan een einde. Hij formeerde twee jeugdelftallen, daarbij gesteund door een ander actief PVC-lid A. Noyons. Een in het hele land bekend voetballer van PVC was indertijd "Rooie" Fijen. Razendsnel (sprintkampioen van Nederland) en technisch begaafd, viel hij al snel op. Het was dan ook onmogelijk hem erg lang te houden. De "rooie" vertrok naar Ajax en kwam later bij Haarlem terecht. Hij werd ook uitgekozen voor de selectie van het Nederlands elftal.

In de eerste vijftien jaren van het bestaan van PVC was het voetbal nog niet zo geperfectioneerd als tegenwoordig. Ook de accommodaties waren uiteraard niet van het huidige niveau. Het gebeurde regelmatig dat er tijdens een wedstrijd een varken het veld op kwam draven om - boos vanwege zoveel indringers op zijn terrein - naar de benen van de spelers te happen. Dat de koeien voor de wedstrijd van het veld moeten worden verdreven was toen heel gewoon. Je kunt je voorstellen wat er gebeurde als de bal met een pets in één van de achtergebleven vlaaien terecht kwam. In Hilversum kende men een speciaal probleem. Bij één van de clubs moest men er iedere zondagmiddag rekening mee houden dat tegen het eind van de wedstrijd de partij even moest worden gestaakt ... omdat de kerk uit ging. De kerkbezoekers konden slechts via één weg het godshuis verlaten, en deze route liep dwars over het veld. Op een andere plaats hadden de spelers weer met een robuuste tegenstander te kampen: het was een stevige boom die bijna midden in het veld stond. Soms ging er een speler achter staan om zijn niets vermoedende tegenstander plotseling voor de voeten te springen en hem de bal afhandig te maken.

Het eerste elftal reisde niet zoals nu met bus of eigen auto, maar vooral per fiets en soms met de paardentram. Vele uren waren hiermee gemoeid.

Een anekdote moeten we zeker vertellen. De uitvalswegen van Utrecht kenden toen nog vaak een tol. Iedereen die de stad verliet moest een paar cent betalen om via deze wegen naar buiten te kunnen. Toen PVC eens op de fiets op weg was naar het Gooi via Maartensdijk kwam men er achter te weinig geld voor de tol te hebben. De voetballers zorgden er daarom sluw voor precies vóór een ander groepje fietsers uit te rijden op het ogenblik dat de tol werd gepasseerd. "De laatste betaalt voor ons allemaal", riepen de PVC-ers en spurten onder de geopende slagboom door. Toen de laatste man door de tolhuiswachter werd staande gehouden bleek deze niets met PVC te maken te hebben. Of hij inderdaad alles heeft moeten betalen is onbekend, want de PVC-ers waren toen al ver genoeg weg om niet meer door de tolhuiswachter achterhaald te kunnen worden.

Het derde lustrumfeest in 1930 klonk als een klok. In de zaal van het parochiehuis aan de Kanaalstraat - de vrede met de kerk was weer getekend - werd een fancyfair gehouden en een groot zomerfeest. Later was er nog een feestdiner in de Raadskelder. Op 8 september 1930 werd J. W. Dubois tot voorzitter gekozen. Hij was een goed organisator en een energiek man, die gebruik makend van zijn sprekerstalent, de vereniging spoedig aan zich wist te binden. Andere bestuursleden toen waren: G. Rentinck, J. Dentjens, A. van Munster, C. Tienhoven, J. van de Horst en G. Meijers.

In 1931 overleed het trouwe lid Henk Walta. Tijdens diens begrafenis verscheen vliegenier W. van Veenendaal met zijn vliegtuig boven het kerkhof als laatste eerbewijs aan zijn medeclublid.

Het jaar 1931 was trouwens voor PVC helemaal geen hoogtepunt. Het ledental zakte en voor de wedstrijden ging het aantal supporters ook al achteruit. De club werd nog wel kampioen van de eerste klas D in de katholieke bond, maar PVC begon zich steeds minder in deze RKF op zijn gemak te voelen. In 1932 barstte de bom. PVC wilde de overstap maken naar de KNVB. Aan dit besluit was een reeks van misverstanden en conflicten met de RKF vooraf gegaan. Bovendien waren er heel wat PVC-ers die vonden dat hun club het er in de KNVB heel goed vanaf zou kunnen brengen. Er werd min of meer gerekend op een plaats in de tweede klasse en de grootste optimisten hadden al uitgerekend hoe PVC het landskampioenschap van de KNVB zou kunnen behalen.

PVC stelde aan de RKF een lijst met eisen, maar deze werden niet ingewilligd. Dat was het moment van de breuk. Op 12 maart 1932 besloot de ledenvergadering voor de RKF te bedanken en met de KNVB in onderhandeling te gaan. Lijmpogingen mochten niet meer baten. Het katholieke PVC ging in een neutrale bond spelen. Dat was me wat in die tijd. Kolommen zijn er over volgeschreven in de dagbladen. En diverse zeer trouwe PVC-leden bedankten voor het lidmaatschap. Ondermeer trok de gehele familie De Groot zich uit de club terug. Het scheelde maar een haar of PVC had ook niet meer op hun veld mogen blijven spelen.

De Patronaats Voetbal Club besloot tegelijkertijd zijn naam te wijzigen. Na enig diep denkwerk kwam Ben Slijpen met het "Pede Volucris Cogimus" op de proppen wat zoveel betekent als "wij bedwingen met gevleugelde voet".

Deze "gefleugelde voet" speelde evenwel niet in de tweede klasse van de KNVB, zoals sommigen hadden gehoopt maar in de vierde klasse.

Inmiddels was er in de parochie van de O.L. Vrouwe van Goede Raad een r.-k. voetbalclub opgericht onder de naam "Volharding". Wie de overgang naar de KNVB van PVC niet pikte, ging bij de Volharding voetballen, dit was de afscheiding. Opvallend genoeg koos deze vereniging ook de kleuren blauw en zwart. Jawel, de geestelijkheid wist toen nog best terug te slaan.

Maar langzamerhand keerde de rust in PVC terug. De club legde in de competitie 1932-1933 beslag op de tweede plaats.

In die tijd was er één man die werkelijk dag en nacht met PVC bezig was: secretaris Dentjens. Hij trok de kalklijnen (met een kwast!), haalde de contributie op, bracht aanschrijvingen en clubbladen rond, verrichtte reparaties aan het terrein enz. Bij de spelers was hij toch ietwat gevreesd door zijn scherpe commentaar over hun verrichtingen. Een deel van zijn werk kon Dentjens op 1 augustus 1933 uit handen geven toen Bertus Eradus en zijn vrouw de consumptietent op het veld gingen beheren.

Voor de seniorenelftallen was er in die jaren veel aandacht, in tegenstelling tot de jeugd. Van een jeugdafdeling was eigenlijk geen sprake meer. En zoals al vaker blijkt, geen jeugd: geen continuïteit. De verrichtingen van het eerste liepen terug. Alleen het derde elftal haalde op 18 februari 1934 nog een kampioenschap binnen en promoveerde. Daarvoor waren verantwoordelijk: J. Verschoof, L. Adamse, A. de Meij, Herman van Oostrum, H. Gennissen, C. Adamse, L. van de Meulen, H. van Doorn, B. Heumen, Jos Lisman en Kees de Wit.

In 1935 volgt J. Gennissen Dubois op als voorzitter van PVC. J. de Bont kreeg de functie van terreinknecht. Het vierde lustrum werd dat jaar met een grote "Revueavond" in het gebouw van Kunsten en Wetenschappen op de Mariaplaats gevierd.

De R. K. Sportsvereniging PVC in 1935. Het elftal met trainer en enkele bestuurlijke leden. Men zit hier in het gebouw van de stad van het school van X en W. waar een sportveld is aangelegd.

Toen mocht het tweede elftal als titelhouder worden geprezen. Merkwaardige dingen deden zich in die verre historie van PVC voor. Zo kwam er bijvoorbeeld van de kant van DOS het verzoek om de grasrol van PVC te mogen gebruiken om hun terrein gelijk te kunnen maken. Je zult het geloven of niet, maar dat werd doodleuk geweigerd. De kwestie van het spelen in de neutrale bond bleef onverminderd de gemoederen bezig houden. De geestelijkheid legde grote druk op het PVC-bestuur om weer terug te keren in de rijen van de R.K.F., (inmiddels omgedoopt tot I.C.V.S.), maar dat werd steeds geweigerd. Eind 1935 kwam het echter zover dat kapelaan Wanders vanaf de

preekstoel in de St. Antoniuskerk een scherpe waarschuwing naar de geloofsgenoten liet uitgaan om niet bij PVC te voetballen. Zijn aanval had een omgekeerd effect. Boos besloot het PVC-bestuur op 17 december 1935 het predikaat rooms katholiek te schrappen en een neutrale vereniging te worden. Maar weer was dit voor veel leden het sein om van club te verwisselen. Het tot dan toe tamelijk bloeiende verenigingsleven kreeg een flinke deuk. Temeer ook, omdat opnieuw de aandacht met name alléén aan het eerste elftal werd geschonken. Nu deed PVC zelf ook mee in de race om talentvolle spelers bij andere verenigingen weg te lokken.

Toegegeven, het leverde aan prestaties enige resultaten op. Trainer Van Woerkom leidde zijn team in 1937 bijna naar het kampioenschap van de 4e klas KNVB. Hem ontging in de allerlaatste wedstrijd tegen Sopla uit Amersfoort de titel omdat PVC niet verder kwam dan een gelijkspel:1-1.

Van Woerkom liet herhaaldelijk weten, dat wanneer de accommodatie verbeterde ook de resultaten van het elftal omhoog zouden gaan. Voorzitter Gennissen had hier wel oren naar en kocht op eigen rekening van de zwemvereniging De Liesbosch een tribune voor vijfhonderd personen.

En zie, het gelijk kwam aan de kant van de trainer. In 1938 behaalde PVC op het terrein van "Welgelegen" het kampioenschap van de 4e klasse H door een 4-1 zege op Utrecht. Opgesteld waren toen: M. Peeters, Ab de Meij, L. van Basten, Steenhuijsen, H. Gennissen, M. Sluijs, J. Gennissen, J. Rietvelt, Jo van de Veer, Kees de Wit en Jan Meesterburrie. Promotie zat er evenwel niet in, omdat PVC het tegen Holland en Sopla in de nacompetitie niet redde. Kwam het door de teleurstelling daarover, of was het als gevolg van een conflict met andere bestuursleden? In ieder geval trad voorzitter Gennissen plotseling af. Maar wat erger was, hij eiste dat PVC de tribune van hem zou overnemen of zou laten afbreken. Hij wilde hem niet cadeau doen.

In het seizoen 1938-1939 greep PVC nogmaals net naast de titel. De uitwedstrijd tegen Woerden werd met 3-1 verloren, zodat de Woerdenaren de kampioensvlag mochten hijsen.

In 1939 raakte de club net als vele andere in de knoei. Door de afgekondigde mobilisatie werden veel jongens weggeroepen en van normaal voetbal kon geen sprake meer zijn. Er werd een noodcompetitie afgekondigd op het moment dat de blauw-zwarten bovenaan stonden. Maar een nog grotere tegenslag moesten de PVC-ers in november 1939 verwerken. Het terrein aan de Industrieweg werd door de Nederlandse militairen in beslag genomen voor verdedigingsdoeleinden. In plaats van een vaardig elftal kwam er in de vorm van kanonnen zwaarder geschut op het veld te staan. Met veel leedwezen verhuisde PVC naar Welgelegen. Maar het bleef daar maar kort. Een nieuw veld werd ingericht in de gemeente Zuilen, vlak achter het Elinkwijk-terrein. Inmiddels hadden de Duitsers de KNVB omgevormd tot NVB en de katholieke voetbalbond moest verdwijnen. Zuilen lag zover uit de buurt voor de spelers dat velen bedankten. Ook werden de wedstrijden door de slechte gesteldheid van het veld vaak afgelast. Terwijl de Duitsers er eveneens niet voor terugdeinsden om van de spelers en supporters de fietsen in beslag te nemen. PVC ging zijn ondergang tegemoet. Op 15 mei 1942 viel de beslissing. De club werd niet opgeheven maar in de ijskast gezet. Men zag af van verdere deelname aan de competitie. PVC bestond tot aan de bevrijding nog slechts op papier.

Na de voor Nederland zo "feestelijke" terugtocht van de Duitsers kon er ook weer aan voetballen worden gedacht. Voormalige bestuursleden van "Volharding" als Van der Werve en Meijers van PVC staken het eerst de handen uit de mouwen middels de actie Smit (PVC) en M. A. Voorn (Volharding). En het is eigenlijk aan een soort "wisseltruc" van hun kant te danken dat PVC nieuw leven werd ingeblazen. Dat kwam zo: "Volharding" stond bij de bond lager ingeschreven dan PVC. Bij heropricting zou de club in de onderafdeling moeten gaan spelen terwijl PVC van oudsher recht had op een plaats in de vierde klasse. De sluwe rakkers besloten daarom een "fusie" met PVC aan te gaan. Maar de KNVB wilde daar niet zo maar instappen. Het heeft Meijers, Van der Werve, L. Norbart en W. de Groot sr. menig zweetdruppeltje en veel overredingskracht gekost om het zover te krijgen. Uiteindelijk mocht PVC inderdaad op 20 januari 1946 aan de competitie mee doen en wel op het voormalige veld van Volharding aan de Cartesiusweg. Boer Pot haalde er vóór de wedstrijden zijn koeien van het veld, waarna terreinknecht Willem de Korte nog gauw met kruiwagen en schep de achtergebleven groene vlaaien verwijderde (als hij zin had.) Een nieuwe lichte voetballers vormde het eerste elftal. Wie herinnert zich nog de namen van Bram Heumen, A. Kok, J. Rietveld, A. v Dijk, Appie de Mei, Nico en Henk van Oostrum, J. Heijmen, Ries Sluis, Toon van der Werve, R. Tienhoven, Jef Tienhoven en P. Hanstede? De club groeide en wist zich de eerste jaren goed te handhaven in de KNVB.

Uit de archieven blijkt dat deze bond zo kort na de oorlog niet alleen geld vroeg, maar ook nog weleens wat uitdeelde. Wat te zeggen van de fraaie "diploma's" die bij het behalen van een kampioenschap werden uitgereikt? In 1948 ontving het 3e elftal er één wegens het behalen van de titel in de Reserve 4e klasse H van het District. En ook de Junioren A III, afdeling C, reikten in het seizoen 1949-1950 naar de hoogste eer en een KNVB-diploma. Voor het eerste elftal verliep de competitie in het jubileumjaar 1950 dramatisch. Na een moeizaam gevecht om van de onderste plaats weg te komen, moest PVC uiteindelijk toch het hoofd buigen en degradeerde naar de 1e klasse UPVB. Voor de supporters - elke thuiswedstrijd trok gemiddeld vijfhonderd bezoekers - een enorme teleurstelling. Maar gelukkig leed de vereniging er niet erg onder. PVC had immers een zeer bloeiende jeugdafdeling met twee junioren en vijf aspiranteneftallen. Vandaar ook dat het feest van het zevende lustrum even uitbundig werd gevierd als altijd.

Wanneer we het programma van de feestavond bekijken welt een gevoel van nostalgie op. In de toneelzaal van Noord-Brabant aan het Vreeburg (bestaat niet meer) traden ondermeer op: De Wico's (toen nog Neerlands jongste accordeonduo). Wim en Bram Schelle (bekend van de radio), de Waikiki Hawaaiian in het cabaretgezelschap Jan Plezier. Op de uitnodigingskaart werd wel uitdrukkelijk vermeld: "In overleg met onze geestelijk adviseur Kapelaan Savenije en met de Jeugdcommissie worden op deze Cabaretavond uitsluitend personen boven de 16 jaar toegelaten. Voor onze jeugd zal spoedig een daverende joolavond worden georganiseerd".

Plezier, lol, gezelligheid, dat waren toch wel de sleutelwoorden voor PVC in die tijd. Weinig geld en veel saamhorigheid. In dat verband moeten toch een paar mensen even voor het voetlicht worden gebracht, die zich vele jaren hebben uitgesloofd om de verenging draaiende te houden. We noemen Kees de Groot (voetbalpool, technische commissie, terreinbeheer), zijn vrouw (kantinebeheer, verzorging, shirts, vlaggen enz), J. van der Werve (onvermoeibaar secretaris), F. Meijers (voorzitter), A. Tienhoven (penningmeester), H. Becking (voetbalpool en alles wat er gedaan moest worden), Nico Bladt (energieke stimulator van de jeugdafdeling samen met Cees Hammelder).

De laatste twee trokken zoveel jongeren naar PVC toe, dat het onmogelijk bleek met het ene veld aan de Cartesiusweg uit te komen. Er werd naarstig naar uitbreiding gezocht. Gevonden werd dit op Welgelegen, op de plaats waar nu de Weg van de Verenigde Naties ligt. PVC mocht van de gemeente Utrecht tijdelijk over het weiland beschikken en met eigen mankracht werden er twee velden ingericht.

Een golfplaten schuur deed dienst als kleedhok, terwijl de spelertjes zich buiten - soms in strenge kou of hevige regen - moesten wassen bij een zwengelpomp. Van warm water, laat staan een douche, was in die tijd nog geheel geen sprake.

Ook op het terrein aan de Cartesiusweg bestond de wasruimte slechts uit een grijze zinken bak met enkele kraantjes.

Toevalligerwijs lagen de noodvelden van PVC op Welgelegen pal naast de accommodatie van de grootste concurrent Zwaluwen Vooruit. De fraters, die deze club leidden, hadden het helemaal niet op de blauw-zwarten. Zij probeerden met alle macht de jeugd aan zich te binden en bij PVC weg te halen. Het middel van chantage werd daarbij menigmaal toegepast, vooral op de Thomas á Villanovaschool, waar leerlingen die bij Zwaluwen voetbalden duidelijk een streepje (en soms ook een rapportpuntje) vóór hadden op PVC-ertjes. Jeugdwedstrijden tussen de twee clubs hadden dan ook vaak iets grimmigs en ontaardden meestal in een prestigeduel. Het was "rooms tegen katholiek" werd er wel eens gekscherend gezegd. In die begin vijftiger jaren waren de twee gebroeders Knijff legendarisch. Beiden begaafde voetballers, maar totaal verschillend. Theo hard en onverzettelijk, terwijl Jan door de jeugd soms "het wandelende ziekenhuis" werd genoemd omdat hij een tikje kleinzerig was. Nu moet gezegd dat de tegenstanders van PVC in die onderafdeling niet bepaald zachtzinnig met hun opponenten omsprongen. De blauw-zwarten probeerden daarom wanhopig de UPVB te ontvluchten om aan de harde charges van "die boerenvoetballers" te ontkomen. Dat lukte pas vele jaren later.

KONINKLIJKE NEDERLANDSCHE VOETBALBOND

OPGERICHT 1 AUGUSTUS 1906

DIPLOMA

voor het *A* elftal
van de vereniging

P.V.C.

wegens het behalen
van het kampioenschap

Jen. A.M. IJd. C.

seizoen 1949 - 1950

Namens het Bestuur van de
„AFDELING UTRECHT van de K.N.V.B.“

De Secretaris-Competitieleider

De Voorzitter

K N V B

Naast de Knijff's speelden toen in het eerste elftal onder andere ook: Jac de Groot, Gerrit Schouten (de vader van Tineke, met evenveel humor), Frans van Hemert, Wim de Groot, Gerrit van Oyen, Kees de Groot, Henk de Nijs, Gerard Copier en Arie Eerbeek.

Jac de Groot was in die periode eens middelpunt van een situatie, die men zich nu niet meer kan voorstellen. In de uitwedstrijd tegen VVOG in Harderwijk hoorde deze PVC-keeper tijdens de wedstrijd dat zijn vrouw zeer ernstig ziek was en dat zijn komst naar huis dringend gewenst was. Jac liep het veld uit en de reservekeeper nam plaats onder de lat. Maar daar waren de VVOG-supporters en spelers het helemaal niet mee eens. Zij eisten dat Jac bleef keepen; hij was immers niet geblesseerd. En de scheidsrechter vond dat ook. Jac terug in het veld, maar toevallig verstukte hij bij de eerste bal die hij kreeg zijn enkel ernstig. De fanatieke VVOG-ers waren woedend en vonden het zeer "onsportief" van PVC. Ze waren zo boos dat de blauw-zwarten na de wedstrijd werden bekogeld met alles wat los en vast zat.

Het "boerenvoetbal" was niet alleen hard, soms ook tamelijk gevaarlijk. In Geldermalsen knepen de PVC-ers 'm wel toen na een gewonnen match het publiek de kleedhokken bestormde en er zelfs messen door het hout naar binnen werden gestoken.

In 1954 had PVC zo'n grote jeugdafdeling en zo weinig velden dat het bestuur tot een ledenstop moest besluiten. Het ging gewoon niet meer. Er werden al meer uitwedstrijden georganiseerd dan thuiswedstrijden om toch zoveel mogelijk spelertjes aan de bal te laten komen. De club telde toen vier junioren elftallen, zes aspiranten en vier welpenteams.

Het veertigjarig bestaan werd nog aan de Cartesiusweg gevierd met een erewedstrijd tegen EMM. Aan de toegangsprijzen voor deze partij te zien is de geldontwaarding ook niet aan PVC voorbij gegaan: volwassenen betaalden 40 cent entree en "jongens" 10 cent (over meisjes werd helemaal niet gesproken).

Bij dit jubileum schreef voorzitter Meijers in Blauw-Zwart: "PVC zal nog veel langer bestaan wanneer onze leden echte R.-K. jongens zijn, voor wie de sport niet levensdoel is, maar alleen gepaste ontspanning, wanneer die sport in hun aankweekt volharding, gemeenschapszin, doorzettingsvermogen en durf".

Om al die eigenschappen te kunnen aankweken moet er echter ook ruimte zijn. En aan de Cartesiusweg werd het echt te benauwd. Het was dan ook met recht en "verlossing" toen in 1955 de oversteek over het kanaal kon worden gemaakt om op de Hoge Weide een splinternieuw terrein in gebruik te kunnen nemen. Anderzijds liet men de Cartesiusweg met enige weemoed achter, want het was duidelijk dat er "zo ver weg" veel minder toeschouwers langs de lijn zouden staan bij de verrichtingen van het eerste.

En over "lijn" gesproken: Hoe vaak zou grensrechter De Bie (één van PVC-'s steunpilaren) zijn sprintjes hebben getrokken tijdens de wedstrijden van het eerste?

Aan accommodatie ging men er sterk op vooruit. Niet in het minst door de zelfwerkzaamheid van de leden zelf. Want het heeft heel wat inspanning gekost om de fraaie kantine neer te zetten voor in totaal achttienduizend gulden. Zonder anderen tekort te doen mogen daarbij genoemd worden: Kees Wagensveld (supervisie), Aart van Bommel en diens vader Jacobs, Ted Beemer, Arie v. Dijk (opa) en het schildersbedrijf van vader Block. Voetbaltechnisch kwam PVC in het tijdperk van trainer Otto Blom terecht.

Ondanks de aanwezigheid van veel talent lukte het PVC jaren achtereen net niet om de KNVB te bereiken. Een nieuwere lichting bleek daarvoor nodig.

De katholieke signatuur van de club werd in die tijd nog sterk gepropageerd. Voorzitter Jan van Schaik juichte in het decembernummer van Blauw-Zwart de heroprichting toe van de Nederlandse Katholieke Sportbond in Utrecht "Een goede en sterke afdeling van de N.K.S. is van groot belang voor de R.-K.-sport. We hopen dan ook dat men erin zal slagen weer een sterke afdeling op te bouwen", schreef hij. In hetzelfde nummer gaf Jan een verdiende pluim aan mevrouw Middelkoop-Brouwer, die vele jaren achtereen de reserveshirtjes had gewassen. En Blauw-Zwart maakte tevens melding van het feit dat op 22 november 1962 Co Versteeg en Magda Franchimont een echt PVC-huwelijk waren aangegaan.

Voor de jeugd was PVC uit die jaren een fantastische club. Onvergetelijk waren de jaarlijkse feestavonden in het parochiehuis aan de Kanaalstraat, niet in het minst door de voorafgaande sportdag. Maar wat velen zich vooral zullen herinneren is het traditionele ontbijt. Aan lange tafels werd er gebunkerd tot men niet meer kon, broodjes kaas en worst werden verorberd als door een stel uitgehongerden. Records werden gevestigd en sneuvelden het jaar daarop weer. Eén van de grootste eters was ongetwijfeld Theo Salemink. Wat hij toen aan broodjes wist om te zetten, zal hij misschien nu alleen nog in pilsjes tijdens het carnaval kunnen evenaren.

Wie weet is het aan deze goede voeding te wijten geweest, dat zich een juniorenteam aandiende met grote belofes voor de toekomst. Talenten als Rini Block en Martin Voorn raakten al gauw in het Utrechtse bekend. Rini maakte het Juniorenkampioenschap in 1964 nog mee toen Martin al naar Elinkwijk was vertrokken. Het volgende jaar stapte echter ook Block over naar het betaalde voetbal (DOS). Niettemin

was er nog voldoende kwaliteit over om in het seizoen 1964-1965 in het eerste elftal te worden ingezet. En met succes.

Want bijna werd in het gouden jubileumjaar 1965 het kampioenschap bereikt. Slechts één punt kwam PVC tekort. Maar prachtige resultaten worden er wel behaald op het geslaagde jubileumtoernooi dat door PVC in een spannende finalewedstrijd tegen UVV werd gewonnen. Andere deelnemende clubs waren: HMS, Holland, Ultrajectum, Celeritudo, Hercules en Zwaluwen Vooruit.

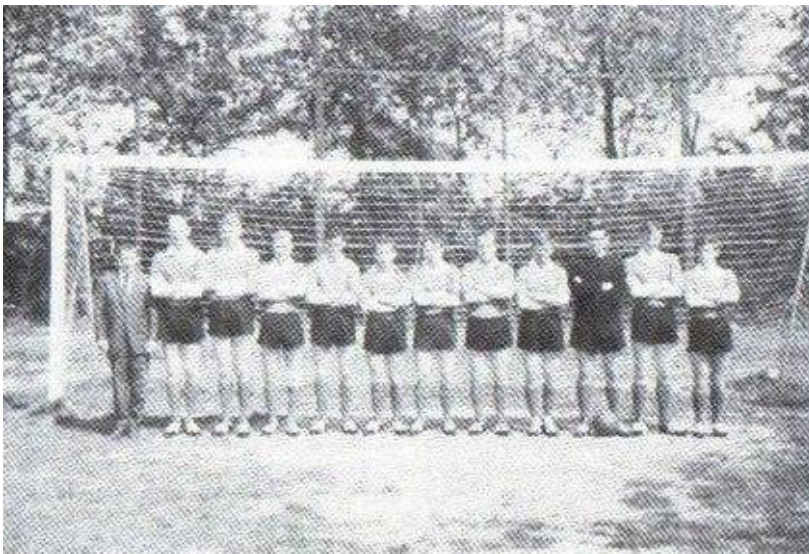
Een eredwedstrijd van PVC tegen de betaalde jeugd in Utrecht was in het stadion Galgenwaard voor de duizenden toeschouwers minder aantrekkelijk. Rini Block (DOS) en Verkaik (Elinkwijk) waren de grote uitblinkers, maar de rest van de betaalde jeugd wenste zich niet naar behoren in te spannen. PVC speelde heel wat enthousiaster. "En als de voorhoede van Snijders, W. Jansen en A van Bommel wat meer schotkracht had getoond", zo schreef dagblad Het Centrum, "dan hadden de semi-profjes weleens van een koude kermis thuis kunnen komen." Nu

wonnen de profs met 4-2 door doelpunten van Block, Achterberg, Voorn en opnieuw Achterberg. Tendoelpunten werden gemaakt door Peter van Kuijk en Pukkie Woudenberg.

Het grote succes liet nog één jaar op zich wachten. Maar in het seizoen 1965-1966 was er dan ook geen houden meer aan PVC klom naar de eerste plaats en behield deze nu wel tot het laatst. Het kampioenschap was eindelijk bereikt.

Het toenmalige dagblad 'Het Centrum', met voor de katholieke clubs in de afdeling uitstekende sportverslagen, maakte er op 22 mei 1966 groot melding van: PVC STAPT KNVB BINNEN. Het verslag begon aldus: "De trainer van BDC heeft woord gehouden. Na afloop van het duel tegen PVC zei deze oefenmeester "We hebben jullie de punten niet cadeau gegeven, maar als we tegen jullie concurrent EMM moeten spelen, zullen we ons ook tot het uiterste geven". Aan deze woorden moesten talrijke PVC-supporters gistermiddag ongetwijfeld denken toen het duel tegen Kampong was beëindigd. De kampioenspretendenten hadden met 5 -0 gewonnen, maar nu moest nog afgewacht worden hoe het in Hilversum was afgelopen. Er werd in allerijl opgebeld - waarschijnlijk een van de meest "spannende" telefoontjes uit de PVC-historie - en pas toen kon het kampioensfeest gevierd worden. EMM kwam niet verder dan 0-0 tegen het dappere BDC en de blauw-zwarte vlag kon eindelijk in top gaan. Kampioen en promotie naar de vierde klasse, de verdiende beloning voor de jonge PVC-ploeg na een uitstekend seizoen, waarin men juist het 50jarige bestaan vierde." Tot zover het krantenverslag. Overigens waren de doelpunten toen van: Wim Jansen, Peter van Kuijk, Aart van Bommel en Bolle De Coo (2x). Meedeelden in het succes de spelers: Wim Kampers, Arie Witteman, Cees Jansen, Ton van Gaal, Jan van Dijk, Dick van Eijk, Wim Jansen, Karel Kuitenbrouwer, Otto Jansen en natuurlijk trainer Otto Blom. Na afloop van de wedstrijd hield hij van blijdschap. Eindelijk was het resultaat bereikt waarvoor hij jaren had gewerkt. Zelfs de geweldige stortbui die zich kort na het laatste fluitsignaal boven het veld ontladde kon de vreugde niet temperen. En 's-avonds werd er in de eigen kantine een gigantisch feest gebouwd, na een gezellig etentje bij St. Jan op het Janskerkhof.

Natuurlijk werd het kampioenschap nog weken daarna druk besproken in de plaats van samenkomst van veel PVC-ers: café Kanaalzicht van Nico Deen.

In de vierde klasse van de KNVB deed PVC het in het seizoen 1966-1967 lang niet slecht. Na een flitsende start (10 punten uit vijf wedstrijden) was er enige terugval, maar de kersverse KNVB-er kon

met een plaats in de middenmoot best tevreden zijn. Tevreden waren zeker ook de Jeugdleden met de aandacht die aan hen werd besteed. We noemen daarbij vooral de zomersportkampen naar plaatsen als: Zundert, Vught, Andernach (Dd), Berg en Dal. Moe dat ze waren na zo'n week, maar ook erg opgetogen. Een punt uit vier wedstrijden. Het lijkt niet veel. Soms is het toch een te zware opgave. PVC ervoer dat aan het einde van de competitie 1967-1968. Trainer Blom kon zijn ploeg in die periode kennelijk niet genoeg meer activeren om dat laatste puntje te vergaren. PVC eindigde samen met Nijenrodes en Laren onderaan. Beslissingswedstrijden tegen deze twee clubs moesten de degradant aanwijzen. Het resultaat was voor PVC catastrofaal; met 1-0 werd van Nijenrodes verloren, terwijl Laren de Utrechtse met 2-1 aan de zegekar bond. PVC moest dus weer terug naar de UPVB. In het volgende competitiejaar handhaafden de Blauw-Zwarten zich daar redelijk. Het vertrek daarna van klasse-voetballers als Jan van Dijk, Arie Witteman en Aart van Bommel deed de selectie evenwel geen goed. Ook Otto Blom werd als trainer opgevolgd door de heer Bos uit Mijdrecht, een man die zijn spelers op een joviale manier wist te motiveren.

Na zijn vertrek in 1972 bleken voor PVC de magere jaren te zijn aangebroken. In de jeugdafdeling was dat al merkbaar geworden door het feit dat zich steeds minder pupillen aandienden. Voornaamste oorzaak was de vergrijzing van Utrecht-West, tot die tijd het kinderrijke potentieel van de club. Veel gezinnen trokken ook uit de buurten weg naar de satellietsteden als Nieuwegein, Maarssen en Houten.

Voetbaltechnisch bleek de keuze van Dirk van de Brink als trainer geen gouden greep. En met de resultaten van de selectie ging het helemaal

bergafwaarts toen deze trainer halverwege het seizoen bovendien nog vervangen moest worden door speler /trainer Ruud van Boom. De laatste kon een nieuwe degradatie van de ploeg ook niet meer vermijden. PVC zakte af naar de 2e klasse UPVB. Het dal waar blauw-zwart toen doorheen trok werd in het seizoen 1972-1973 nog dieper door de instelling van een hoofdklasse voor de onderafdeling. Besloten was door de bond dat de nummers 1 tot en met 3 uit de 2e klasse naar de 1e klasse mochten promoveren, maar aan die eis kon PVC door een nederlaag tegen RUC in de laatste wedstrijd net niet voldoen. De club was niet gedegradeerd, maar velen voelden het wel als zodanig, omdat er in feite één klasse tussen de KNVB en de positie van PVC op dat moment was ingeschoven. In het eerste elftal uit die tijd speelden ondermeer: Peter van Kuijk, Ruud van Boom, Arnold Bonke, Ruud van Doorn, Hans Becking, Hans Deyns, Leo Haggenburg, Theo Dirksen, Hans Hoefs, Fred van Dun, Cees Hopman en Wim Verkaik.

Malaise in een vereniging vindt bijna nooit alléén zijn weerspiegeling binnen de lijnen. Ook bestuurlijk zat PVC in moeilijke jaren. Na het tijdperk van Jan van Schaik als voorzitter, traden achtereenvolgens met wisselend succes op: Paul Plomp, Ton van de Linden (ad interim), Jan Jacobs en Anton Otten.

Erg ingewikkeld was het voor deze mensen om bij een teruglopend ledenbestand voldoende kader aan de club te binden om de zaak draaiende te houden. In september 1975 leek dat niet meer te lukken. Er was geen man meer bereid om het secretariaat van de vereniging op zich te nemen. Zelfs werd er al gesuggereerd om PVC een fusie aan te laten gaan met Midlandia. Na drie maanden touwtrekken en gepraat, niet in het minst door de speciale commissie van goede diensten, werd de kwestie toch weer opgelost en werd Wim de Groot secretaris naast Jan Jacobs (voorz.) en Piet Vermeent (penningmeester).

Hoe PVC in dat jaar aan bloedarmoede leed kon het duidelijkst worden opgemaakt uit het aantal jeugdelftallen: één juniorenteam, twee aspirantenteams en één pupillenteam. Vergeleken met het voorgaande decennium belachelijk weinig. PVC was verzwakt. Sommige spelers namen het ook zo nauw niet meer met de wedstrijdvoorbereiding. De Utrechtse dancings werden weleens vaker bezocht dan de trainingsavonden en het was dan ook niet verwonderlijk dat trainer Louis Wieman zijn ploeg aan het eind van het seizoen '76-'77 bijna naar de derde klasse zag duikelen. Hij kwam weg met een 'narrow escape' na een geslaagd appél op de selectie om er weer eens behoorlijk aan te gaan trekken.

Rond Wieman deed zich een seizoen later nog een rel voor tijdens de jaarvergadering, Met gevoel voor democratie had het bestuur de elftallen gepolst over zijn aanblijven. Het merendeel van de bestuursleden zag de jonge trainer in verband met salariseisen liever weggaan, maar de leden voelden er in meerderheid voor Louis te handhaven. Aan Wieman zelf was evenwel gezegd dat de leden zijn vertrek hadden gewenst. Het is voorstelbaar welk gekrakeel er los barstte toen deze 'truc' boven tafel kwam. De afgang was des te groter toen bleek dat opvolger Borg niet alle vereiste papieren bezat. Men zat met de handen in het haar. Trainer Dries de Loor uit Wijk bij Duurstede bracht uitkomst. Hij verklaarde zich bereid bij PVC aan de slag te gaan "totdat er een nieuwe trainer zou zijn gevonden". Het liep iets anders, want De Loor bleef drie seizoenen bij PVC.

Sinds de invoering van het zaalvoetbal heeft PVC aan de competitie deelgenomen. In het seizoen 1980-1981 worden liefst 4 teams ingeschreven. Het eerste team komt uit in de eerste klasse A en heet in het seizoen 1978-1979 een formidabele prestatie geleverd. Zij drongen door tot de halve finale om de zaalvoetbalbeker. Het "buiken"-team promoveerde 3 jaar achtereen en heeft nu ook een plaats in de eerste klasse veroverd. Dit team wordt gecoached door Ria Poulissen en

bestaat verder uit: H. Becking, B. Odijk, C. v.d. Werve, J. Poulissen, F. Scheel, C. Wagenveld, H. v.d. Hoeven, A. v. Dartel, A. Steenman en J. Jacobs. Het derde team wordt gevormd door de "vedetten" van weleer met o.a. Theo Knijff, Theo Salemink, Gerard Salemink en Wim Walta. Zij spelen in de tweede klasse en zijn goede middenmoters.

De meisjesvoetbalafdeling heeft niet lang bestaan. Na het behaalde kampioenschap viel het elftal uiteen door de leeftijdsgrens. Diverse meisjes waren te oud en moesten over naar het damesvoetbal. De animo was niet groot en men besloot deze afdeling op te heffen.

Op dinsdag 24 oktober 1978 kwam PVC droevig in de publiciteit: Gips was het leidmotief. "Ziekenboeg bij PVC is overvol" stond er met een alarmerende kop boven een verhaal in het UN. En jawel, PVC was in de voorliggende weken de beste klant van de Utrechtse GGD geweest. Op de foto in de krant zaten ze er allemaal nog wel glimlachend bij, maar natuurlijk was het voor Peter van Kuijk (linker beenbreuk), Jan Jansen (rechter been in gips), Ton Vermeent (knieblessure), Jan Hoogendoorn (rechter beenbreuk) en Ronnie Hijman (arm in gips) niet zo'n lolletje. Ze waren bij elkaar gekomen om eens een flinke boom op te zetten over de spelverruwing in het tegenwoordige voetbal.

Maar de Blauw-Zwarten klommen de berg weer op. Nog niet door promotie naar hogere klassen, wel door als vereniging weer te gaan leven. Het jeugdbestuur kreeg uitbreiding, er bleken plotseling weer meer kinderen de club te kunnen vinden (bijvoorbeeld de zontjes van spelers uit de seniorenelftallen; bekende namen als Bank, Van Kuijk, Versteeg enz. komen steeds terug). Kortom, PVC werd nieuw leven ingeblazen. Vergeleken met vijf jaar geleden is de jeugdafdeling verdubbeld, van vier naar acht elftallen. Ook de jeugdkampen werden weer

georganiseerd: Oosterhout, Weert, Nijmegen en Woudenberg. Sportdagen en filmvertoningen tijdens de winterstops, langzamerhand herkreeg het verenigingsleven zijn bruisende karakter van weleer. Ook de

senioren wisten elkaar te vinden in een nieuw PVC-café "De Windhoek" aan de Laan van Nieuw Guinea. PVC leek aanvankelijk op zijn 65e jaar naar een gedwongen pensionering te worden gestuurd, maar daar is nu geen sprake meer van. Terecht kan van de club worden gezegd: "wel oud, maar nog lang niet dood".

Eén groep binnen de vereniging wist dat al lang. "De Hoogewei Pooters", PVC's eigen carnavalsvereniging is niet kapot te krijgen. Twaalf jaar reeds zorgen zij ervoor dat er tenminste één keer per jaar bij PVC grandioos feest wordt gevierd. Zij zullen er niets op tegen hebben omdat bij het komende jubileum nogmaals te doen.

De spelers van het vierde elftal hebben daarvoor hun bijdrage al geleverd, zij werden dit jaar kampioen. Het eerste elftal haalde de vierde plaats. Wie zitten er thans in dat vertegenwoordigende elftal: Wim Bos, Paul van Vliet, Hennie van de Hoeven, Gerard de Reuver, Herman Beune, Jan Maas, Gerard van Heumen, Ruud van Steenderen, Wim Verkaik, Michel de Bie, John Tolley en Eddie Eck van der Sluijs.

Ieder van hen zal een ander antwoord geven op de vraag waarom zij juist van dit 65-jarige PVC lid zijn. Maar een paar argumenten mogen wel genoemd worden: de sfeer; elkaar de waarheid zeggen en toch goede vrienden blijven; vrijwel iedereen in de club kennen; elkaar helpen; PVC-ers zijn nette voetballers, geen schoffelaars; bij PVC is er méér dan voetbal alleen, bijvoorbeeld een stuk opvoeding in de jeugdafdeling enz. enz.

Laten we het verder maar aan anderen over laten PVC de kwaliteiten toe te dichten, die de blauw-zwarten kenmerken. Voldoende is het om tot slot vast te stellen dat de club - gelouterd door ups en downs in zijn 65-jarig bestaan - vast van plan is om ook in de komende jaren jong en oud veel voetbalplezier te verschaffen. Mooier kan je het toch niet hebben?

Louis Engelman